

11. Historia kultu wizerunków

Ks. W. Zaleski przyznaje, że w Nowym Testamencie kult wizerunków nie występuje, w Piśmie Św. nie ma on swego oparcia, że zapoczątkowany został dopiero w IV w. po Chr. Mimo tych oczywistych prawd ks. W. Zaleski daleki jest od wyciągania wniosków praktycznych, a szkoda:

„W Nowym Testamencie nie mamy świadectw, potwierdzających cześć wizerunków św. ... Niezbitym jest jednak faktem, że od wieku IV rozpowszechniał się kult obrazów świętych. Już w wieku V-VI był on tak rozpowszechniony, że spotykamy się z nim w całym ówczesnym chrześcijaństwie, od Iranu i Armenii do Francji i Hiszpanii [Dz.cyt., str.110.111].

Kult wizerunków jest dziełem średniowiecza. Kościół wystąpił oficjalnie w jego obronie dopiero w wieku VIII po Chr., gdy chrześcijaństwo daleko odeszło od pierwowzoru apostołskiego, o czym poucza wspomniany teolog:

„Urzędowo wystąpił Kościół w obronie wizerunków świętych, kiedy na Wschodzie powstała herezja obrazoburców (wiek VIII) ... Sobory: Nicejski II (rok 787), Konstantynopolitański IV (870), w Konstancji (1418) i wreszcie Sobór Trydencki (1563) jako heretyków wyklinają tych, którzy by chcieli zwalczać cześć obrazów świętych ...” [Dz.cyt., str.111].

Najbardziej chyba znamienne oświadczenie w sprawie kultu wizerunków złożył św. Grzegorz:

„Obrazy z a s t ę p u j ą nieoświeconemu ludowi k s i ą ż k ę ” [Ks. dr Fr.Spirago, dz.cyt., str.137].

Czyżby wypowiedź ta zawierać miała prawdę, aktualnie towarzyszącą dziejom Kościoła aż do czasów współczesnych? Dziwić się należy, iż kult obrazów doznaje przyjęcia nie tylko

wśród ludzi niewykształconych. Czyż chrześcijanie katoliccy nie mogą zdobyć się na żywą wiarę, sięgającą tronu Bożego bez uciekania się do tych, którzy przez swój kult wizerunków składali ofiary „demonom”, a nie Bogu? (Kor 10,20). Jezus określił nowotestamentową służbę Bożą następującymi słowy:

„ ... prawdziwi czciciele będą oddawali Ojcu cześć i w duchu i w prawdzie, bo takich czcicieli szuka Ojciec. Bóg jest duchem; ci, którzy mu cześć oddają, winni oddawać cześć w duchu i prawdzie” (J 4,23.24).

Kult wizerunków odbiega w sposób widoczny od tego rodzaju służby Bożej. Służba z pomocą wizerunków i relikwii, jako „przedmiotów kultu”, nie może uchodzić za służbę „w duchu i w prawdzie”! Również służbą Bożą nie może być oddawanie boskiej czci komukolwiek, prócz Boga.

Jan Grodzicki „Kościół dogmatów i tradycji” str.232